

ש כ ר ה

לו היתה ידי משנת את השמלה האדמה
שמחירה יקר מאד
ולו היה לי עטר מקפץ על הרמה
מדלג על הנובעות —

היינו נתלים בגגות הקתים
והיינו קושרים את כנפי הרוחות
עד שהיו מסתבכות ומסתבכות
כמו שקצת של חוטים.

והן מתנשמות על פיהן ובורחות —
עד שיצא השמש בגבורה
מתגורר קרב לחו.

וישליך לי מעל שלחנו פרורים
שיהיו בוצרים על השמלה האדמה
וישוב יסתולל בי בקול
גהמה
וינגם בקרניו בצמד שוורים.

נצלי השיחים יהיו הזמים ומצלצלים
כמטר מטבעות זהב
ויביט ויראה ויביט בי מאהב.

דמה-לה דודי לצבי או לעקר אילים.

הלטאה הכחולה

צל אבן שקבה לטאה וקה לה ונגב כחל.
יקני צשבים צל ידה נחשבו לה כיצר גדול
אף השמש הוא הטובה התכונה כנגריר של חול.

השמש הוא הטובה המלטסת ונגב וסנים.
השמש הוא הקרנה כמשתה מצדנים
שהיא כמו כדור של וקב משמשת משחק לקטנים.

ואהבקה מנצח אל גוסם באצבעות
וקמה כרסוף קאור קקצף ביעות.
יקשהיא מאינה ממקומה מאירים גבי לטאות.

והם נהיים למולה וקבים. אדמים וכחלים
יקשהיא זורחת להם מבין העצים הגדולים
הם רואים איך נוטף השרף וכיצד מצהיבים העלים.

ואז העצים הגדולים משיבים ראשיהם בקלימה
יקני צשבים נדחקים אל קטן האדמה
ורק הלטאות כובשות את ראשן בשמש הוא הסמה.

צל אבן שקבה לטאה וקה לה ונגב כחל.
יקני צשבים לדה נחשבו לה כיצר גדול.
אף השמש הוא הטובה התכונה כנגריר של חול.